

ты-те, кои-то нещатъ да го заминатъ? Какво ли ще една сласть, коа-то така да речемъ, въ едно мѣгновеніе и съ страхъ ужива, да може да заглади снова каа-нье, кое-то ще да трае презъ сички-атъ животъ?

Не, Боже и отче мой! не си Ты безъ узрокъ въ мѣстилъ въ мое-то сѣрдце тоа сѣдѣа на мои-те мысли, на мои-те рѣчи и на мои-те дѣла. Гласъ-атъ на моа-та совѣсть е правый Твой гласъ. И кой може да го презира и малко да го оцѣнава? Не, макаръ нека да бы ми още толко горчиво и скѣпо станало за да надвладамъ мои-те грѣшны желаніа, мои-те не пристойни и нескромни наклоности да за уздамъ, зато Ты са пакъ найторжественно обѣщавамъ Боже, съ сички-тъ си моуж душѣ, чи щѣ да са труда съ сички-те си силы, да ми совѣсть-та спокойна и отъ сѣкакѣвъ прѣкоръ чиста остане. Нека ми са сички-атъ свѣтъ ругае и нека ма изсмѣава, пакъ щѣ сичко да снеса; нека ма онаа най-черна-та сиротына притисне и нека ма гладъ мори, пакъ щѣ сичко да снеса; сичко да подносамъ; що щешъ още, понапредъ щѣ да са дамъ на смѣръть-тъ въ рѣце-те, нежели единъ единый грѣхъ да на права, кой-то ще съ самъ себе да ма омрази; или въ еднѣ единѣ кривицѣ да падна, за ради коа-то щѣ самъ отъ себе да са стида! Само смѣж ли Боже дерзновенно на Тебѣ да са надѣжъ, що ми е тогава останало за человекъ-те? Ако ми обещаешъ само Ты Твое-то благоколеніе и покровителство, то съмъ азъ тогава още тука на земнѣ-тъ блаженъ!

Ахъ, Боже, кога бы тыа чувствованіа, кои-то ми още сега толко голѣмѣа радость и милинѣ